

Arrest

nr. 106 881 van 17 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 16 juli 2013 bij aangetekend schrijven heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 11 juli 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende een terugdrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van woensdag 17 juli 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 17 juli 2013 om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Lisa SEMENIOUK, die loco advocaat Eduarda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij komt op 11 juli 2013 met vlucht AT844 vanuit Casablanca aan op de luchthaven te

Zaventem.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 11 juli 2013, op basis van de vaststellingen die werden gedaan door de met grenscontrole belaste politiediensten, de beslissing tot terugdrijving, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Op 11/07/2013 om 20:29 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal Luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende, [...]

de heer : naam M. voornaam N.

geboren op 25.04.1980 te Kinshasa geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (dem. Rep.) wonende te (...)

houder van het document paspoort nummer (...)

afgegeven te Minaffet op: 02.07.2010

houder van het visum nr. (...) van het type c afgegeven door de Belgische ambassade te Kinshasa

geldig van 11.07.2013 tot 16.08.2013

voor een duur van 21 dagen met het oog op : ///

afkomstig uit Casablanca met AT844

, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens, artikel 3, eerste lid of artikel 6 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen:

[...]

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Het volgende document/de volgende documenten kon(den) niet worden overgelegd:

Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar België en Parijs te reizen. Hij wilt Brussel, Luik en Parijs te bezoeken. Betrokkene is niet in het bezit van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in België en in Parijs blijkt (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie). Betrokkene is in het bezit van een hotelreservatie. Na telefonisch contact met dit hotel vernemen we dat deze reservatie bestaat en er alleen 1 nacht betaald werd.

[...]”.

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekende partij vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.2 Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging

gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat wat de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats betreft, moet worden geduïd dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet, enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar verzoekende partij werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bijgevolg zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het eventueel verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar teruggedrijving, gepland op vandaag (17 juli 2013) om 17:40uur. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1 Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

4.3.2. Verzoekende partij voert als ernstige middelen de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de

wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij wijst op het feit dat zij in het bezit was van een toeristisch visum geldig van 11 juli 2013 tot 16 augustus 2013, met toegang tot het ganse Schengen-grondgebied. Zij betoogt dat de Belgische ambassade te Kinshasa haar het visum heeft verstrekt na grondig onderzoek van de door haar voorgelegde documenten en nadat er een interview was afgenomen. Het motief in de bestreden beslissing is in het licht van het 'vooronderzoek' op de Belgische ambassade niet afdoende en voldoende. Verzoekende partij wijst er ook op dat zij niet is gekomen als migrant of met de bedoeling om in België te blijven aangezien zij in Congo goed werk heeft, een ruime salaris ontvangt en voldoende inkomsten. Voor haar reis heeft zij thans 12.000euro in haar bezit. Bovendien kan zij bij haar neef die in Brussel woont logeren. Zij meent dat er dan ook geen enkele reden is om haar te verhinderen de geplande reis te doen.

4.3.3. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Verzoekende partij is niet in het bezit van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in België en Parijs blijkt.

De motivering van de bestreden beslissing is op het eerste gezicht pertinent en draagkrachtig en laten verzoekende partij toe om met kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt *prima facie* niet aangetoond.

Waar verzoekende partij de inhoudelijke motieven voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die *in casu* dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;
[...]"

De bestreden beslissing steunt allereerst op de vaststelling dat verzoekende partij verklaart naar België en Parijs te reizen voor toeristische doeleinden. Evenwel is verzoekende partij niet in het bezit van toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie waaruit een gepland toeristisch verblijf in België en in Parijs blijkt. Betrokkene is weliswaar in het bezit van een hotelreservatie maar na telefonisch contact met dit hotel blijkt dat er enkel voor één nacht is betaald.

Op het eerste zicht toont verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aan dat de vaststelling dat verzoekende partij niet in het bezit is van toeristische info waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt, kennelijk onredelijk is. Verzoekende partij betwist immers niet dat zij niet in het bezit is van toeristische informatie. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij deze motivering niet weerlegt of betwist. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent. Waar verzoekende partij betoogt dat zij voldoende banden heeft met Congo, niet naar België is gekomen als migrant, over voldoende inkomsten beschikt en kan logeren bij haar neef in Brussel, stelt de Raad *prima facie* vast dat deze argumenten geen afbreuk doen aan de correcte vaststelling dat zij niet over de vereiste documenten beschikt om het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te staven, hetgeen niet wordt betwist

door verzoekende partij.

Verzoekende partij toont *prima facie* geen schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is *prima facie* niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

N. MOONEN